

žalostnejše je to, da se od leta do leta ogromni kapitali za te obrti investirajo; od uspevanja teh obrti, od procvita teh trgovin postaja odvisna gospodarska usoda vedno obilnejših slojev, da celo država je vedno bolj odvisna od tega.

O škodljivosti alkohola, menimo, nam niti govoriti ni treba; to je priznано, da je alkohol izredno nevaren strup. Gre se samo za to, da ta resnica postane obče spoznanje. Poznano je nadalje, kako strašno kvari neprestani užitek večjih množin alkoholičnih pijač skoro brez izjeme vse organe, tako prebavne organe, srce, jetra, pljuča, najbolj pa živce. Po statistiki je dokazano, da je uživanje alkohola vzrok 60 do 80 odstotkov večjih zločinov, javnih nasilstev, zažigov, 10 do 40 odstotkov vseh samomorov, okrog 25 do 50 ali pa tudi več odstotkov vseh duševnih bolezni; istotako kakor žganje je škodljivo tudi pivo ali vino, in to v tem večji meri, čim več alkohola je v pijači. Za dokaz tega navesti je dovolj, da je od 340 pijancev, ki so v teku šestih let morali iskati zdravje v neki bolnišnici, 132 njih samo vsled zavživanja vina, sadnega mošta in piva došlo v ta žalostni položaj.

Treba je tudi vedeti, da poznajo zdravniki neko bolezen, ki nastane samo po uživanju piva, a po nobeni drugi opojni pijači, to je takozvano „pivsko srce, in da na tej bolezni v Monakovu, kjer so jo najprej opazili, približno vsak šestnajsti človek umrje.

Morda bo rekel kdo, da je to pretirano, kar smo povedali o škodljivosti prekomernega uživanja alkoholnih pijač; toda to je vse po strokovnjakih dokazano. Baš na kongresu na Dunaju pa so razpravljali tudi, v koliko je zmerno pitje opojnih pijač škodljivo.

Bil je v istini že skrajšen čas vstati zoper to zlo naše dobe, ki je postalo jedno najsilnejših socijalnih vprašanj. Koliko bode kongres koristil svojemu namenu, bode pokazala bodočnost; upati pa je, da uspehi ne isostanejo.

Prepozno!

I.

Fric Vrbič je bil zaročen s Pretnerjevo Pavlino. Bil je pa tudi ponosen, vsaj Pavlina je bila najponižnejša Ęvina hčerka, mlada in lepa, no, smejala se pa tudi ni vsaki malenkosti, kakor marsikatera mladenka, ki ni imela od daleka tako lepih zob, kakor naša Pavlinka. Fric je bil uverjen, da ga bo osrečila Pavlina, vsaj se še nikdar ni izrazila nepovoljno o njem. No, res je bila dobrosrčna in ponižna, prav ljubka deklica.

Nekoč se sprehajata po vrtu; kar postane Fric in reče:

„Ti mi ne veruješ, Pavla“!

„O pač, vse Ti verujem. Kako pa moreš govoriti drugače, kakor misliš in čutiš“?

„Vender se mi zdiš tako hladna, tako mirno gledaš, Tvoje lice niti ne porudeči, niti ne pobleđi. Všeč bi mi bilo, ako bi bila bolj razburjena, bolj — — —“!

„Vsaj bi tudi bila razburjena, ako bi dvomila o Tvoji ljubezni, ker Ti pa zaupam, čemu naj se pa razburjam“?

„Pa bodi“! reče Fric. Opazil je pa dobro, da se vede Pavlina res nekako hladnokrvno.

Fric Vrbič se je seznanil s Pavlino v L-skem gledališču, kamor je dohajala večkrat s svojo teto, gospo Pretnerjevo. V poletni sezoni je bivala Pavlina na deželi pri teti, blizu mesteca M. Predno ste torej odšli na deželo, določili so, da se ima vršiti poroka mladih zaročencev po enem letu, kadar se vrne Pavlin brat, nadporočnik pri topničarjih, tedaj bivajoč na Koroškem. Tudi brata je bilo treba vprašati pred poroko za svet. Pavlina ni imela roditeljev; umrli so ji, ko je štela jedva štirinajst let.

Vesel se je odpeljal nekega lepega dne Fric Vrbič proti M., da bi obiskal gospo Pretnerjevo, ali boljše rečeno: Pavlino. Še malo trenutkov — — in vlak je obstal na postaji v M. No, sedaj je bilo treba naročiti voznika, da se popelje do gospe Pretnerjeve. Fric je hodil samozavestno po peronu sem ter tja in čakal voznika. Na peronu je srečal dva gospoda, bila sta častnika. „Hi, hi, hi“! smejala se je prvi, „v vsem življenju nisem videl takega telebana“!

„Pravcati štor“, pristavi drugi.

Fric Vrbič je postal.

„Teleban“! tako je šepetal, „štor, koga-li mislita ta človečeta“?

„In vender, pomisli, ta neroda nerodna si domišlja, da dobi v zakon jedno najlepših deklic vse Kranjske“! dejal je mlajši, starejši se je pa smejala: „Oj, oj! ti tepec neumni“!

„Za Boga svetega, komu velja besedičenje, tega ne trpim“! sikne Fric Vrbič. „Pokazati vama hočem kuka-vici, da sem vaju čul“.

Zakašljal je tako glasno, da je odmevalo po peronu — in nehoté sta ga pogledala omenjena gospoda. Kar se jima približa redar in reče:

„Svetujem Vama, gospoda, da sta oprezna! Jeden najglasovitejših tržaških tatov se je pripeljal z jutranjim vlakom in se danes klati tu okoli“.

Fric Vrbič je bil poleg omenjenih dveh gospodov in redarja jedini človek na peronu. Naravno je bilo torej, da sta se prijatelja takoj ozrla po njem; ker je bil pa Fric lepo gosposko oblečen, zdel se jima ni sumljiv — in nadaljevala sta zabavo. Fric je pa dobro opazil njiju poglede. In sedaj je udrihal po redarju.

„Kedo sem pa jaz, da me ne svarite pred tatovi“? rekel je s sarkastičnim naglasom. „Zdi se mi“, je nadaljeval glasno, „da hodijo tatovi navadno paroma“ — strogo in zaničljivo pogledal mlada gospoda — „in vedno hočejo biti častniki“.

„No, no! Kakor vidim, so vam tatinske zvijače dobro znane“! reče redar, kateremu je presedalo grobo Fricovo besedičenje. „Vas torej ni treba svariti, ker jih itak sami poznate dovolj dobro“.

Redar vzame sedaj polo papirja iz žepa in pazljivo bere, tu in tam pa jezno pogleda razburjenega Frica Vrbiča.

To je bilo našemu junaku preveč, jezno je zaklical:

„Infamni človek! — Kako se drznete žaliti me na takov način“?

„Kedo Vam daje pravico smatrati me potepuhom ali tatovom“?

„Kaj sem pa sedaj zopet neumnega zagrešil, ker se tako hudujete“? vprašal je začujeno redar.

„Ali ne berete ravnokar osebni popis nekega potepuha“? gmel je Fric v sveti jezi. „Zakaj me merite od vrha do tal, gledate kake oči imam, kako dolge lase itd.? — To vse mora zvedeti še danes policijski komisar — in potem, gorje Vam, predrzni človek“!

„Kaj pa je zagrešil redar“? vpraša jeden omejenih gospodov, čuteč se temu hrupu. Jezno ga pogleda Fric.

„Kaj?! — Vas posnema in zasmehuje me, kakor ste me zasmehovali Vi preje“? vpil je Fric Vrbič.

„Gospod, niste me razumeli“, izpregovori tujec, „ali se pa hočete prepirati z ljudmi, koji Vas niso razžalili. Želim, da se izrazite natančneje“!

„Ali niste rekli pred malo trenutki, da sem teleban, štor, tepec“?

„Takove kreature sploh nisem opazil na peronu“, pripomni tuji gospod, „gotovo je pa, da Vi niste bili predmet najinega smeha“.

„No, potem mi je prav žal, da sem Vas v naglici — —“

„Ni Vam biti treba žal“, poseže gospod v besedo, „še manj pa radi naglice. Obračunala bi drugače, ako bi bili Vi zmožni dati mi satisfakcijo, sklepam pa iz besedij, katero ste govorili redarju, da niste pri prav —, da je najpametnejše — molčati. Z Bogom“!

„No, to je pa oni list, katerega sem bral preje“, reče redar, „komisarjeva navodila so za prihodnji vlak. No, ali se Vam je zjasnilo sedaj“?

Fric Vrbič je bil strašno razjarjen. Zaničljivo se je ozrl za častnikoma, ki sta ravnokar vstopila v svoj voz. Da bi se sedaj pričkal še z redarjem, mu ni bilo v mislih.

„Kedo sta ta suroveža, ki sta se odpeljala ravnokar“? kričal je Fric, želeč, da bi ga slišala častnika. „Ako pozvem imena teh bedakov, pozovem ju gotovo na odgovor“.

„Jeden je poročnik Pavčič, tega poznam, drugi je pa menda tudi častnik pri topničarjih. Sicer je pa najpametnejše, da mirujete, zakaj, ti dva gospoda bi Vam utegnila zagoditi kako prav pošteno“.

Fric je molčal. Kruta usoda! Pavlin brat je tudi pri topničarjih — kaj, ako zve?! Vroče mu je postalo. Sedel je v voz, redarju pa stisnil dve kronci v roko.

„Le brez skrbi“! reče redar, „ne povem častnikoma, kam ste se odpeljali, sicer bi Vam utegnila slediti, in ne vem, kako bi bilo potem“!

O kako prezrljivo je pogledal Fric moža postave! Ta je pa zadovoljen stisnil kronci v žep.

(Konec prih.)

Novice.

— Osebne vesti. Davkar v Črnomlju, gosp. Fran Predalič je premeščen v Logatec, davkar v Logatecu, gosp. Josip Ferlič je premeščen v Višnjo goro, davkar v Višnji gori, gosp. Kamilo Murgel pa je premeščen v Ribnico. — Sekundarij na Dunaju, gosp. dr. Avgust Mayr je imenovan okrožnim zdravnikom v Cerkljah.

— Občinske volitve v Ljubljani. Ta teden se je izvršila dopolnilna volitev v občinski svet ljubljanski. Izvoljeni so bili vsi kandidatje napredne narodne stranke. Katoliška stranka se volitev ni udeležila. V tretjem volilnem razredu so postavili socijalni demokratje svoje kandidate, a ti so dobili komaj 100 glasov, vzlic izredni pomoči, katero so vživali v Ljubljani so socijalni demokratje popolnoma deorganizirani. V drugem razredu so se Nemci udeležili volitve. Glasovali so za vse napredne kandidate, izvzemši župana Hribarja. S tem so pač dosegli, da je župan voljen samo za jedno leto, ali njih nada, da ga vsled tega cesar ne potrdi kot župana, je popolnoma jalova in nima v zakonu nobene zaslombe.

— Volitev delegatov za ljubljansko okrajno bolniško blagajno se bo vršila prihodnjo nedeljo.

— Miličeva tiskarna v Ljubljani je prešla v last posebne zadruga, kateri stoje na čelu gg. dr. Šusteršič, Ivan Vencajz in K. Leskovic.

— Vinarska zadruga v Novem mestu vabi k ustanovnemu shodu, ki bode v sredo, dne 1. maja t. l. ob 10. uri dopoldne v novi gostilni gosp. J. Košaka v Novem mestu. Vspored: 1. Volitev predsednika shodu. 2. Predložitev in sklepanje pravil. 3. Volitev načelstva, nadzorstva, presojevalne komisije in razsodišča. Novo mesto, dne 15. aprila 1901. Osnovalni odbor.

— Mešani vlak iz Ljubljane v Trst ne bo po novem vožnem redu od dne 1. maja nič več prevažal ljudi, ampak samo blago, dčim bo vozil osebni vlak, ki je doslej vstajal v Ljubljani, odslej do Trsta, oziroma iz Trsta.

— »Slavisches Centrum«, parlamentarni klub, v katerem se nahajajo vsi poslanci katoliške stranke, se je menda razdvojil, vsaj imenik klubov in njih članov naznanja, da ima »Slavisches Centrum« samo 16 poslancev, opozicijski poljski poslanci, katere vodi T. Szajer pa se navajajo kot samostalen klub.

— Državnozborska volitev v celjski mestni skupini je bila te dni v razpravi pri državnem sodišču in to vsled pritožb, ki jih je v svojem in v imenu raznih volilcev podal dr. Dečko. Razsodba še ni znana.

— Slovensko kmetsko društvo v Šmarju pri Jelšah. Minolo nedeljo se je vršil ustanovni shod tega društva, ki stoji strogo in izključno na kmetskem stališču. Ustanovitev sama je pomembna, ker kaže, da se je tudi na Štajerskem začelo neko gibanje, ki meri na emancipacijo ljudstva od političnega vodstva duhovščine. Posebno pomemben pa je bil shod radi tega, ker je izrekel državnemu poslancu dr. Ploju, zastopniku tega okraja, nezaupaico.

— Prestop v unijatstvo. V Rojanu je 306 župljanov naznanilo politični oblasti svoj izstop iz latinskega obreda katoliške cerkve in pristop h grškemu obredu s slovenskim bogoslužnim jezikom. Do novega leta se sodi, da sledi tem župljanom še več sto družih. Gotovim krogom je ta korak Ro-

za nakup vinske posode in za dobavo in opravo vinske kleti, potem je treba vsega skupaj 10.000 gld. 20.000 K denarja.

Toliko denarja moramo dobiti, sicer se ne izplača pričeti s tem podjetjem!

Kako pa naj spravimo ta denar skupaj? 10 000 gld.! To ni majhna svota za naše razmere? Kdo jih bo pa dal?

Ta denar bo treba pri nas na ta način skupaj spraviti, kakor ga spravijo drugod, in sicer po krajih, ki niso nič bolj imoviti, kakor je novomeški, kostanjeviški in krški okraj. Dobiti ga moramo tudi pri nas deloma z deleži, katere plačajo društveniki, deloma pa z izposojili, katera je dobiti pod ugodnimi pogoji od kake hranilnice.

Ko bi morali tistih 10.000 gld. društveniki sami skupaj zložiti, potem bi bil v naših razmerah položaj za ustanovitev takega podjetja tako težaven in neugoden, da bi bila vsa prizadevanja zaman; kajti število interesentov, ki bi bili za tako skupno trgovino vneti in dosti podjetni, je pri nas bore majhno, dasi se že dolgo časa sem poudarja važnost in potrebo dobro urejene vinske trgovine za boljši razvoj gospodarskih razmer na Dolenjskem.

Velike vrednosti je zaradi tega ta ugodnost, da uživajo take zadruga mnogo kredita pri hranilnicah in posojilnicah, in da podpirata taka podjetja tudi država in dežela. Tej okolnosti bo tudi največ pripisati, ako se bo mogla ustanoviti vinarska zadruga v Novem mestu, kajti pričakovati je, da bo dobila zadruga ne le primerno podporo od dežele in države, ampak tudi potrebno posojilo od ene in druge hranilnice.

Dasi se tedaj lahko znašamo na to pomoč, vendar nam je delati v prvi vrsti na to, da pristopi k tej zadruzi zadostno število društvenikov, in da se odda kolikor mogoče deležev. Čim več se odda deležev, tem menj bo namreč treba posojilo, kar je ugodnejše za razvoj celega podjetja. Večje število društvenikov, pa daje zadruzi tudi več ugleda, več veljave in dosledno tudi več kredita. In ta moment ne smemo prezreti, kar je mero-dajen ne le za dovolitev državne in deželne podpore, ampak kolikor toliko tudi za dovolitev potrebnih posojil.

V korist zadruzi je tedaj, da se odda kolikor mogoče deležev. Zato se pa v naših razmerah priporoča, da so deleži dvojni, in sicer glavni deleži, ki naj znašajo po 100 kron (50 gld.) in navadni opravilni deleži, ki naj znašajo po 20 kron (10 gld.). Glavne deleže naj bi jemali imovitejši posestniki in juridične osebe kakor občine, kmetijske podružnice itd., opravilne deleže naj bi pa jemali manjši posestniki, ki na ta način lahko pristopijo k zadruzi in pomagajo v svojo korist in korist zadruge sodelovati pri velevažnem tem podjetju.

V pojasnilo našim vinogradnikom bi pri tej priliki le še omenjal, da niso ti deleži, katere plačajo društveniki, nič družega kakor nekaka posojila, za katere imajo koncem vsakega leta dobiti ravno tako svoje obresti,

kakor bi jih dobili, ako bi vložili dotičen denar v kako posojilnico ali hranilnico. Vplačani deleži so tedaj zadruzi posojen denar in ostanejo last društvenikov.

Nekatere zadruga že naprej določijo, kako se imajo deleži obrestovati (večji del po 5 %), druge zadruga pa prepuste občnemu zboru, da le-ta določi, koliko obresti se ima izplačati društvenikom za deleže. To določilo bi se tudi v tem slučaju bolje priporočalo.

Kar ne bo mogoče denarja z deleži skupaj spraviti, to si bo morala zadruga izposoditi pri kaki hranilnici. Primerno visoko podporo pričakovati je pa tudi, kakor sem že prej omenil, od dežele in države.

Ako dobimo od dežele in države toliko podpore, da lahko nakupimo potrebno vinsko posodo, in da dobimo tudi potrebno klet, potem smemo pričakovati, da se bodo že prvo leto deleži dobro obrestovali, morda ravno tako ali pa še bolj kakor v kaki hranilnici ali posojilnici.

Važno za ugoden razvoj zadruge je seveda tudi to, da dobimo potrebno posojilo po kolikor mogoče ugodnih pogojih. Če ne bo mogoče dobiti brezobrestnega posojila, pa saj posojilo z nizkimi obrestmi. Dobava zadostnega posojila je pravza prav pri takih podjetjih glavno sredstvo, in če pogledamo gospodarstvo naj si bo ene ali druge take zadruga, povsod vidimo, da si pomagajo po tej poti do napredka. Za dober izgled nam je lahko v tem oziru kletarsko društvo v Ormožu na Štajerskem, ki je po poročilu, katerega sem prejel od mnogozaslužnega ondotnega notarja gosp. dr. I. Geršaka, pričelo l. 1898. poslovati z 11 društveniki, in katero je imelo s pomočjo posojil, katera je dobilo od ormoške posojilnice, že v prvem letu okolu 45.000 gld. denarnega prometa.

R.

Poučni in zabavni del.

Prepozno!

(Konec.)

II.

Dve uri pozneje je postal Fricov voz pred hišo gospe Pelnerjeve.

„Ali me je gospoda pričakovala danes?“ vpraša Fric na pragu stoječega hlapca.

Fric Vrbič je bil hlapcu še popolnoma neznan.

„Ali ni došlo danes neko pismo iz L.“?

„Da, da!“ govoril je hlapec, „bilo je menda od črevljarja naše gospode; tadaj ste gotovo Vi mojster in ste prišli črevlje mer — — —“

„Molči, tepec!“ zagrmel je Fric, da je hlapec kar pobledel, „kaj klepečeš take prismodarije? Jaz sem Fric Vrbič in sem svoj prihod naznanil.“

„O Bog in svet! križ Božji!“ vihnil je prestrašeni hlapec, „ženin naše milostljive gospice! Lepo Vas prosim, milostljivi gospod, ne povejte gospodi, kako zelo sem Vas jaz tepec užalil, oh lepo, lepo Vas prosim!“

Hlapec je jadikoval še vedno, Vrbič pa je šel v hišo. Na koridoru je srečal Pavlino.

„Bog te sprimi, draga Pavlina!“

„In Tebe tudi!“ odvrne, poredno se smehljaje Pavlina. V tem trenutku stopi i gospa Pelnerjeva na koridor.

„O, dober dan, gospod Vrbič! Dolgo smo Vas že pričakovali.“

Fric je mrmral nekaj nerazumljivih besedij, kakor bi se hotel opravičevati.

„Pa bi kmalu pozabila!“ je nadaljevala teta, „pismo-noša je prinesel pismo od Tvojega brata, Pavlina. Dobil je odpust in minulo noč je došel v M.“

Neizrečeno se je veselila Pavlina videti brata. Fricu pa to veselje kar ni ugajalo, češ, ali jej nisem jaz dovolj, njen zaročenec, ali jej ne morem nadomestiti brata?

„Jutri nas obišče“, je dejala teta, „in z Vami bi rada, gospod Vrbič, govorila par besedij.“

Pavlina se je oddaljila.

„Slavkovo pismo“, prične teta, „mi ne sporoča nič prijetnega. Slavko pravi, da je Pavlino roko obljubil nekemu častniku.“

„Kaj? — Kako? — Zakaj?“ hitel je Fric, „Pavlina je moja zaročenka in sedaj naj bo kar hipoma kak častnik njen soprog. Kje je oni častnik, kateri mi more kaj očitali?“

„Bog ne daj! Vsaj Vas niti ne pozna stotnik Petranov! Slavko trdi samo, da mora biti Pavlin ženin Petranov in nihče drugi.“

„No, kaj pravi Pavla?“ vprašal je Fric, strogo motreč gospo Pelnerjevo.

„Jej še ni znana vsa vsebina pisma. Po mojih mislih ste Vi za njo najboljši ženin, vendar more odločiti jedino Pavla.“

„Tu ni treba odločevati, odločeno je že“, dostavil je pikro Vrbič.

„Sicer pa nisem človek, iz katerega se vsakdo lahko ponorčuje. Tu in tam porečejo: Fric Vrbič je zopet splaval, vsakdo bi me zasmehoval, a tega ne dovolim!“

Pavla je vstopila in prečitala Slavkovo pismo. „Petranov? Ga ne poznam, ga nečem, hočem samo Frica!“

„O blaga deklica, kako sem srečen!“ izvilo se je ubogemu Fricu iz prsi. Občudoval je Pavlino naivno odkritosrčnost.

Vesel se je odpeljal v L. Vender, kaj poreče stotnik Petranov? Naj reče, kar hoče; Pavlina je bila in bo Vrbičeva zaročenka in Petranov ima molčati. Domu prišedši, spisal je Fric prav zaničljivo pismo za gospoda stotnika. Urno je hotel odposlati list, kar vstopi sluga s posetnico v roki, rekoč:

„Ta gospod želi govoriti z Vami.“

Fric pogleda posetnico in prečita: „Stotnik Mihael Petranov.“

Fricev obraz je potemnil. Nekako v zadregi ukazal je slugi:

„Prosim gospoda, naj se potrudi k meni!“

Sluga odide. Kmalu nato vstopi mlad, krepak mož. Gotovo se čudite, videti me tukaj“, izpregovori smehljaje stotnik, „vender se mi zdi potrebno, dogovoriti se z Vami.“

„Gospod stotnik; to je tudi moja želja!“ odvrne Fric sarkastično.

„Moj prijatelj Slavko Jelinčič želi, kar Vam je gotovo znano, da bi se jaz poročil z njegovo sestro Pavlino. Deklica mi ugaja, je lepa, nedolžna, no, bogata bo tudi nekdanj, kadar zatisne gospa Pelnerjeva oči. Uverjen sem, da bi lahko dobil Pavlo za ženo, ker mi je Slavko zelo naklonjen, upam tudi, da bi me mogla ljubiti, vender — bodi, odpovem se vsemu in nadejam se, da bode osrečili blago deklico. Z Bogom!“

Fric je strmел, hotel je govoriti, a Mihael Petranov se je urno oddaljil.

„Sedaj imam pa vsega dovolj! Še toliko mi ne da časa, da bi ga pozval na odgovor radi njegovega vedenja na peronu, kajti, gotovo je, da je ta spremljal poročnika Pavčiča!“ jezil se je Fric. „Sicer je pa kaj eleganten kavalir. — Pa zakaj neče Pavline?! Ej, ej, Fric! pomisli, on ima gotovo vzrok, ima ga, ima! Ha, ha, Pavlina! — Z Bogom!“

Odporoval je in vrnil se je šele po dveh letih. Po tolikem času ga opazim nekega dne na ljubljanskem kolodvoru. Strogo je motril nekega gospoda in zdelo se mi je, da premišljuje, kje je videl ta znani obraz. Lice se mu je zjasnilo in približal se je gospodu, rekoč: „Gospod stotnik Mihael Petranov!“ zdi se mi, da se me ne spominjate več!“

„O pač“, reče omenjeni gospod, „Vi ste gospod Fric Vrbič, a jaz nisem stotnik Mihael Petranov, marveč Pavlin brat Slavko Jelinčič. Obiskal sem Vas tedaj pač kot stotnik Petranov; skušal sem Vas samo, ker mi je rekla Pavla, da ste zelo nezaupljivi. Gospa Pelnerjeva, provzročiteljica te šale, gotovo ni imela namena žaliti Vas, ker je iskreno želela, da bi bili Vi Pavlin soprog. Vi ste pa v svoji nezaupljivosti mislili, da se je moralo zgoditi kaj posebnega, ker se je stotnik Petranov kar hipoma odpovedal vsaki zvezi s Pavlino. In zato ste ostavili ubogo Pavlino. Revica je jokala in žalovala. Stotnik Petranov pa do tedaj niti poznal ni moje sestre, nikar, da bi ga silil jaz njej v zakon. A sedaj je res on njen soprog in Pavlina uživa z njim vso slast srečnega zakonskega življenja. Zdravstvijte, gospod Vrbič!“

„Prepozno, prepozno!“ — je vzdihnil Fric Vrbič.

Razglas

o prihodnjem tečaju podkovske šole v Ljubljani.

Novi šolski tečaj na podkovski šoli c. kr. kmetijske družbe kranjske v Ljubljani se prične dne 1. junija 1901.